

Erinus alpinus

erynus alpejski

Niska, poduszkowata bylina, o dekoracyjnych kwiatach, dorastająca do 10 cm wysokości. Tworzy przyziemne rozetki. Liście łopatkowatego kształtu, pokryte drobnymi włoskami. Kwiaty drobne, w różnych odcieniach różu lub białe, w groniastych kwiatostanach, osadzone na szczycie wyprostowanej łodygi. Kwitnie w V-VI. Bylina łatwa w uprawie, mało wymagająca. Dobrze rośnie na stanowiskach słonecznych lub półcienistych. Preferuje gleby przepuszczalne, o zasadowym odczynie. Także zimą podłoże powinno być umiarkowanie wilgotne. U tego gatunku najlepszym sposobem rozmnażania jest wysiew nasion. Równie łatwo sam się rozsiewa. Nie jest w pełni mrozoodporny, rośliny zimą należy lekko okryć. Jedna z cenniejszych bylin do ogrodów skalnych i do obsadzania murków kwiatowych. Bardzo ładnie wygląda, gdy wypełnia szczeliny między kamieniami.

autorzy opisu tekstowego: Małgorzata Kunka; Związek Szkółkarzy Polskich

zasięg geograficzny południowa i południowo-środkowa Europa, od Hiszpanii do Włoch i Austrii, 1200-2300 m n.p.m.

grupa roślin byliny

grupa użytkowa byliny

forma bylina

siła wzrostu wzrost typowy dla gatunku

pokrój poduszkowaty

docelowa wysokość do 0,1 m

barwa liści (igieł)	ciemnozielone
rodzaj kwiatów	kwiatostan
barwa kwiatów	różowe białe
pora kwitnienia	czerwiec maj
nastonecznienie	stanowisko słoneczne stanowisko półcieniste
wilgotność	podłoże umiarkowanie wilgotne
ph podłoża	odczyn zasadowy
rodzaj gleby	roślina tolerancyjna
walory	ozdobne z liści/igieł ozdobne z kwiatów ciekawy pokrój
zastosowanie	ogrody skalne
nagrody	Award of Garden Merit (AGM) przyznawana przez brytyjskie Królewskie Towarzystwo Ogrodnicze (RHS) wartościowym roślinom ogrodowym (1993)
strefa	6

autorzy opisu tabelarycznego: Małgorzata Kunka; , Związek Szkółkarzy Polskich;